स राजसूयश्च समाप्तदक्षिणः सभा च दिव्या भवतो ममैजसा। पाणौ पृषत्का निशिता ममैव धनुश्च सज्यं विततं सबाणं।
पादौ च मे सरथौ रुध्वजौ च न मादृशं युद्धगतं जयन्ति। हता उदीच्या निहताः प्रतीच्याः प्राच्या निरस्ता दाक्षिणात्या
विशस्ताः।
संशप्तकानां किञ्चिदेवास्ति शिष्टं सर्व्वस्य सैन्यस्य हतं मयाऽर्द्धं। शेते मया निहता भारतीयं चमू राजन् देवचमूप्रकाशा। २५२५
ये चास्त्रज्ञास्तानहं हन्मि चास्त्रैस्तस्माल्लोकानेव करोमि भस्म। जैत्रं रथं भीममास्थाय कृष्ण यावः शीघ्रं सूतपुत्त्रं निहन्तुं।
राजा भवत्वद्य सुनिर्वृतोऽयं कर्णं रणे नाशयिताऽस्मि बाणैः। इत्येवमुक्त्वा पुनराह पार्थो युधिष्ठिरं धर्म्मभृतां बरिष्ठं।
अद्यापुत्त्रा सूतमाता भवित्री कुन्ती हते वा मयि चावरुग्णा। सत्यं वदाम्यत्र न कर्णमाजौ शरैरहत्वा कवचं विमोक्ष्ये।
॥ सञ्जय उवाच ॥ इत्येवमुक्त्वा पुनरेव पार्थो युधिष्ठिरं धर्म्मभृतां बरिष्ठं। विमुच्य शस्त्राणि धनुर्व्विसृज्य कोशे च खड्गं विनि
धाय तूर्णं।
स व्रीडया नम्रशिराः किरीटी युधिष्ठिरं प्राञ्जलिरभ्युवाच। प्रसीद राजन् क्षमयन् मयोक्तं काले भवान् वेत्स्यति तन्न
मत्ते। २५३०
प्रसाद्य राजानममित्रसाहं स्थितोऽब्रवीच्चैव पुनः प्रवीरः। नेदं चिरात् क्षिप्रमिदं भविष्यत्यावर्त्तेऽसावभियामि चैनं।
याम्येव भीमं समरात् प्रमोक्तुं सर्व्वात्मना सूतपुत्त्रञ्च हन्तुं। तव प्रियार्थं मम जीविते हि ब्रवीमि सत्यं तदवेहि राजन्।
इति प्रयास्यन्नुपगृह्य पादौ समुत्थितो दीप्ततेजाः किरीटी। एतत् श्रुत्वा पाण्डवो धर्म्मराजो भ्रातुर्व्वाक्यं परुषं फाल्गु
नस्य।
उत्थाय तस्माच्छयनादुवाच पार्थं ततो दुःखपरीतचेताः। कृतं मया पार्थ यथा न साधु येन प्राप्तं व्यसनं वः सुघोरं।
तस्माच्छिरश्छिन्धि ममेदमद्य कुलान्तकस्याधमपूरुषस्य। पापस्य पापव्यसनान्वितस्य विमूढबुद्धेरलसस्य भीरोः। २५३५
वृद्धावमन्तुः परुषस्य चैव किन्ते प्रियं मे ह्यनुसृत्य रूक्षं। गच्छाम्यहं वनमेवाद्य पापः सुखं भवान् वर्त्ततां मद्विहीनः।
योग्यो राजा भीमसेनो महात्मा क्लीवस्य वा मम किं राज्यकृत्यं। न चापि शक्तः परुषाणि सोढुं पुनस्त्वेमानि रूषान्वि
तस्य।
भीमस्तु राजा मम जीवितेन न कार्य्यमद्यावमतस्य वीर। इत्येवमुक्त्वा सहसोत्पपात राजा ततस्तच्छयनं विहाय।
इत्येव निर्गन्तुमयो वनाय तं वासुदेवः प्रणतोऽभ्युवाच।
राजन् विदितमेतद्वै यथा गाण्डीवधन्वनः। प्रतिज्ञा सत्यसन्धस्य गाण्डीवं प्रति विश्रुता। २५४०
ब्रूयाद्य एवं गाण्डीवमन्यस्मै देयमित्युत। बध्योऽस्य स पुमाँल्लोके त्वया चोक्तोऽयमीदृशं।
ततः सत्यं प्रतिज्ञां तां पार्थेन प्रतिरक्षता। मच्छन्दादवमानोऽयं कृतस्तव महीपते।
गुरूणामवमानो हि बध इत्यभिधीयते। तस्मात्त्वं वै महाबाहो मम पार्थस्य चोभयोः।
व्यतिक्रममिमं राजन् सत्यसंरक्षिणं प्रति। शरणं त्वां महाराज प्रपन्नौ स्व उभावपि।
क्षन्तुमर्हसि मे राजन् प्रणतस्याभियाचतः। राधेयस्याद्य पापस्य भूमिः पास्यति शोणितं। २५४५
सत्यं ते प्रतिजानामि हतं विद्ध्यद्य सूतजं। यस्येच्छसि बधं तस्य गतमप्यस्य जीवितं।
इति कृष्णवचः श्रुत्वा धर्म्मराजो युधिष्ठिरः। ससम्भ्रमं हृषीकेशमुत्थाप्य प्रणतं तदा।